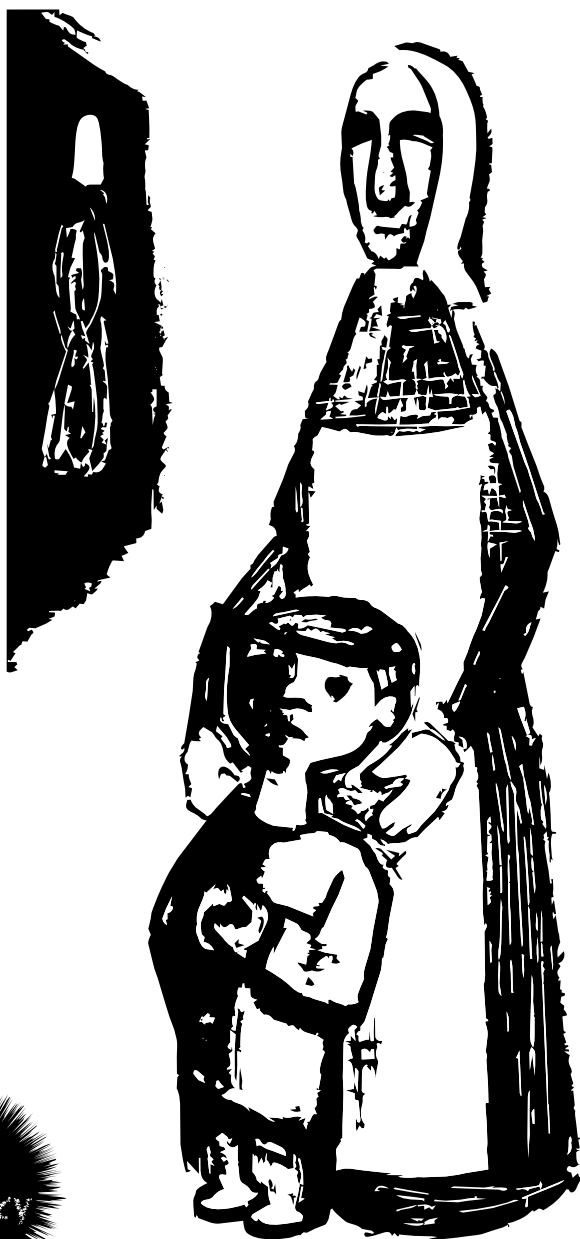

Obraz dne

Chlapec z ulice - olej na plátně (1930)

Tento obraz věnoval Josef Čapek svému bratrovi, Karlovi. Symbolizuje základní rodinné hodnoty a tradice s tímto životem spojené.

Co bylo jest a bude

Včera jsme si poprvé vyzkoušeli, jaké je to být umělcem v rezidenci. První část dne jsme strávili na volitelných workshopech, které prohloubily naši uměleckou všestrannost. Měli jsme možnost se zdokonalit nejen v párové akrobacii, ale i v debatování či ve vyrábění ptáčků. Na náročný odpolední program jsme se posilnili sladkým obědismem a post-obědismem stráveným sochařskou, vyráběcí nebo odpočívací činností.

Po post-obědismu následovala procházka Želivem, kde jsme si více představili, na čem v průběhu pobytu budeme pracovat. Po práci přišla zasloužená, lahodná večeře a trochu klidu na pokojích před vrcholem dne, večerním diskurzem.

Na diskurzu jsme se věnovali jak teoretické tak praktické stránce kubismu. Zažili jsme, jaké je to být kubistickým umělcem díky múzám, které nás večerem provedly. To ale nebylo vše, co si pro nás múzy nachystaly. Ukázaly nám totiž i svůj neskonalý módní vkus přehlídkou, ze které nám přecházel zrak. Před spaním jsme ještě zhlédli dokumentární film o životě umělce a post-rekapitulaci, díky níž jsme archivovali naše vzpomínky. Po projekci jsme se vydali do ateliérů a ulehli na kutě.

Zjatismus

Tento umělecký směr využívá výrazných kontrastních barev a stylizace reality pro lepší popsání umělcových pocitů. V literatuře jsou používány symbolické metafora a nerealistické obrazy, které mnohdy emoce předají lépe než konkrétní popis. Představitelé tohoto směru pohrdali pouhým znázorněním skutečnosti či okamžiku a jejich hlavním cílem bylo zprostředkovat hluboké emoce bez filtru konvencí začátku minulého století. Mezi představitele tohoto směru patřili např.: Edvard Munch, Egon Schiele, Ladislav Klíma.

Proměna (krátká ukázka) - Franz Kafka

Řehoř se pomalu sunul s židlí ke dveřím, tam se jí pustil, padl na dveře, držel se na nich zpřímá - polštářky na jeho nožičkách byly trochu lepkavé - a chvíli tam odpočíval po té námaze. Ale pak se jal ústy otáčet klíčem v zámku. Zdálo se bohužel, že vlastně nemá žádné zuby - čím teď uchopit klíč? - zato ale v čelistech měl ovšem velkou sílu; díky jim také opravdu pohnul klíčem a nedbal na to, že si bezpochyby nějak ublížil, neboť se mu řinula nějaká hnědá tekutina, stékala po klíči a kapala na podlahu. „Poslouchejte,“ řekl prokurista ve vedlejší pokoji, „on otáčí klíčem.“

To Řehoře povzbudilo; ale všichni by na něj měli volat, i otec a matka; „Vzhůru, Řehoři,“ měli by volat, „jen do toho, dej se pořádně do toho zámku!“ A s představou, že všichni napjatě sledují jeho úsilí, celý bez sebe se zakousl do klíče vší silou, kterou v sobě měl. Podle toho, jak se klíč otáčel, tancoval kolem zámku, držel se teď zpříma už jen ústy a podle potřeby se buď na klíč věšel, nebo ho pak zas vahou celého těla tlačil dolů. Jasnější zvuk zámku, který konečně skočil zpátky, Řehoře zrovna probudil. Oddechl si a řekl: „Tak jsem tedy nepotřeboval zámečníka,“ a položil hlavu na kliku, aby dveře docela otevřel. Poněvadž musel dveře otevírat tímto způsobem, byly už vlastně otevřeny hodně dokořán, ale jeho ještě nebylo vidět. Musel se nejdřív pomalu otočit kolem jednoho z křídel dveří, a to velice opatrně, nechtěl-li se zrovna před vchodem do pokoje svalit na záda. Byl ještě zaujat tímto obtížným pohybem a neměl čas všímat si ostatních věcí, a vtom už slyšel, jak ze sebe prokurista vyrazil hlasité „Ó!“ - znělo to, jako když vítr zakvílí - a teď už ho také viděl - byl totiž nejbliž u dveří -, jak si tiskne ruku na otevřená ústa a pomalu couvá, jako by ho vyháněla nějaká neviditelná, rovnoměrně působící síla. Matka - stála tu vzdor prokuristově přítomnosti s vlasy ještě po ránu rozpuštěnými a do výšky zježenými -

pohlédla nejdřív se sepjatýma rukama na otce, pak pokročila dva kroky k Řehořovi a klesla k zemi doprostřed sukni, jež se kolem ní rozprostřely, tvář jí poklesla na prsa a ztratila se. Otec s nevraživým výrazem zataľ pěst, jako by chtěl Řehoře strčit zpět do pokoje, rozhlédl se pak nejistě po obývacím pokoji, poté si rukama zakryl oči a rozplakal se, až se mu mocná hrud' otřásala.

Pohádka na pokračování

Když jsem se onoho rána vzbudil, bylo to ještě předtím, než mi zazvonil budík. Ve vzduchu visel podivný pach, který mě nutil bez ustání kuckat. Šel jsem se tedy nadechnout čerstvého vzduchu k oknu. Ale tam se mi naskytl pohled na ještě větší podivnost.

Musíte chápat, u nás v Černobílém městě je vždycky zataženo. Šedivé mraky vždy zakrývají celou oblohu i slunce, které se za nimi stydlivě ukrývá. Ale toho rána bylo nebe rudé. A nejen to. Do toho nekonečna červené zběsile šlehaly blesky a já jsem měl pocit, že je konec světa. Ulice byly plné kouře, a když jsem zkoumal, odkud ten černý kouř plyne, s hrůzou jsem zjistil, že je to právě z galerie, ve které jsem pracoval a kterou jsem měl na starost.

Rychlostí blesku jsem se oblékl a vyrazil ze schodů ven a po ulici směrem ke galerii, ze které právě divoce šlehaly plameny. Ulice, kterými jsem uháněl, byly prázdné, ale nad tím jsem se neměl čas udivit, jak jsem zběsile utíkal. Když jsem konečně doběhl na místo a vzhlédl, spatřil jsem obrovské ohnivé plameny, jak olizují bílé stěny galerie, a tam, kde se dotkly omítky, byla zeď barevná. Nemohl jsem tomu uvěřit. Ty plameny barvily galerii dooranžova.

Mohl snad tento požár mít co dočinění s tím podivným barevným mužem, kterého jsem kdysi v galerii potkal a jehož hůl bych mu tak rád navrátil?

Jako by mi snad oheň chtěl odpovědět, se plameny rozestoupily a já mohl bezpečně vejít dovnitř. Každým krokem mi bylo čím dál větší horko, ale nemohl jsem se jen tak zastavit. Musel jsem najít centrum onoho barevného ohně a uhasit jej, abych zachránil tuhle galerii. Po schodech jsem vystoupal až na samotný vrchol.

Co jsem však našel nahoře, nemohl nikdo očekávat. Tvář jsem si částečně zakrýval před horkem, ale i tak jsem spatřil drobnou siluetu, jak stojí před oranžovou stěnou světla. Po chvíli zaváhání jsem k ní přistoupil. Nebyl to tak docela člověk, to mi bylo jasné hned. Na první pohled připomínal malého chlapce s vlasy rudými jako plameny, které z něho šlehaly tak divoce, že jsem měl strach. Jeho oči planuly stejnou zlostí jako plameny pohlcující galerii.

„Nech mě na pokoji!“ zakřičel kluk, když mě spatřil stát poblíž. Zněl naštvaně, ale v jeho hlase jsem slyšel i náznak strachu a zoufalství. „Potřebuješ pomoc?“ zeptal jsem se nejistě a přistoupil o kousek blíž. „Už ani krok, rozumíš,“ zvolal ohnivý chlapec a jednu ruku namířil na mě, jako by

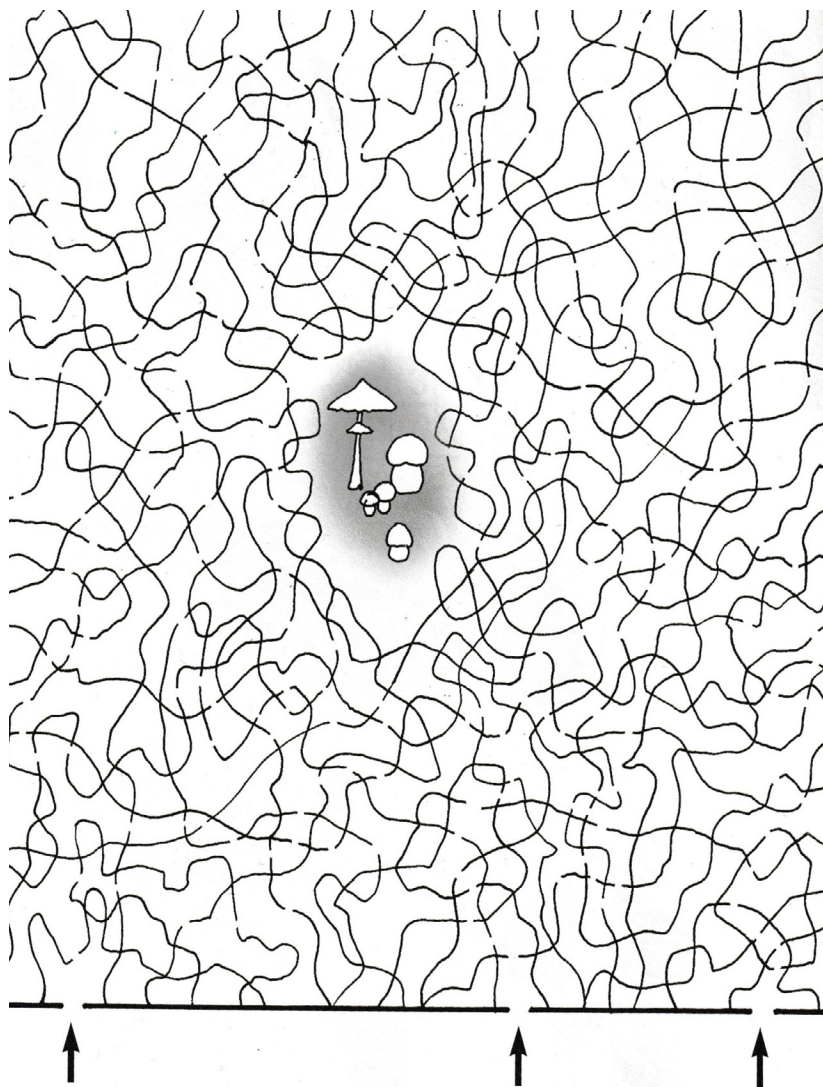

z ní každou chvíli měly vyšlehnout plameny. „Co se ti děje? Vypadáš rozzuřeně,“ řekl jsem a ruce jsem zvedl do úrovně ramen. „Jsem,“ pravil kluk. „Zničím to. Zničím to tady celý.“ Laskavě jsem se na něj usmál. „A proč?“ zeptal jsem se, snaže se ho přesvědčit, aby přestal. „Protože můžu. A protože mám vztek.“ Opatrně jsem udělal krok blíž, a i když se chlapec na mě s nedůvěrou podíval, neudělal nic, aby mě zastavil. „Když to uděláš, ublížíš hodně lidem. Je v pořádku být naštvaný, ale přece jim nechceš ublížit, nebo ne?“ řekl jsem a chlapec zdánlivě ztratil slova. To už jsem ale opatrně sáhl do kapsy. Překvapilo mě, že jsem v ní nahmatal to, co jsem si

přál mít při sobě, ale někde uvnitř jsem tušil, že je to dárek od toho podivného muže. Přistoupil jsem k chlapci a podal mu vonnou svíčku. „Co to je?“ zeptal se a já si všiml, že plameny za ním se začaly zmenšovat. „To je svíčka; když jí zapálíš tadyhle tu šňůrku, bude hezky vonět. Mně to se vztekem pomáhá zaručeně. Na, nech si ji,“ řekl jsem a chlapec mezitím sevřel svíčku v ruku. Sledoval jsem, jak se jeho oči rozzářily, a vzápětí se rozhořel knot na svíčce a vzduchem se roznesla půvabná vůně. Plameny za ním již dočista ustaly. Kluk se na mě váhavě podíval a pak řekl: „Máte pravdu, je to lepší.“ Pak si sáhl do kapsy a vytáhl pár pestře oranžových rukavic. „Tyhle už nebudu potřebovat, vezměte si je.“ Usmál jsem se, a jakmile se moje prsty dotkly těch rukavic, všechný žár okolo najednou ustal a já tam stál dočista sám.

Domů jsem se vracel pomalu a s radostí, kterou jsem již dlouho necítil.

Denní dávka luštění

Nemáte chuť na houby?

Pokud máte, najděte si k nim cestu.

Zlatý štětec (Hádanka):

Vaše peníze vám sežeru

Hlavně k večeru

Moje lakota nemá rozměrů

O všechno vás oberu

Istický horoskop

Rak: Neutíkej před vším, reflexní oblouk taky utéct nemůže.

Kozoroh: Přestaň urážet svoje neurony.

Vodnář: Myelinová pochva se nerozpadne po jednom špatném dni, tak proč bys měl ty?

Ryby: Neurostrasty se furt propojují, tak se také propoj se svým okolím.

Beran: Silný nervový vzruch tě nezlomí.

Lev: Můžeš si někdy odpočinout, nejsi přece nervová soustava.

Býk: Dendrity se natahují všemi směry a nebojí se nových spojů. Buď dendritem.

Blíženci: Přeskakuješ z myšlenky na myšlenku jak neurotransmitter přes synapsi. Dej si pauzu a urovnej si myšlenky.

Panna: Nedopadni jako přerušovaný neuron.

Váhy: Mozek má milion neuronů a ty máš mozek. Nezapomínej na to.

Štír: Amygdala se bojí skoro všeho, ale ty nemusíš.

Střelec: Nervová soustava není jen napětí?

DUP

Doprovodný Umělecký Program

Základy analogové fotografie 3h

Tonda, Emilka - kancelář

Zajímá vás ten starý foťák po dědovi a jak se s ním zachází? Všichni si vyzkoušíte založit, nafotit, navinout a vyvolat.

1. blok

Práce s hlasem 1,5h

Fany, Julča Š. - hlavní expozice

Práci s hlasem naučíme.
Zábavu vám zajistíme.

Šerm 1,5h

Michael - plenér

Scénický šerm aneb jak se (ne)zabít.

Malování triček 1,5h

Johanka, Anička - velké zátěží

Máš doma nějaké staré oblečení, které by potřebovalo oživit? Tak právě od toho je tady tento workshop. Budeme malovat po tričkách, stříhat, šít a tvořit jak se nám jen zlíbí.

2. blok

Dokonči to 1,5h

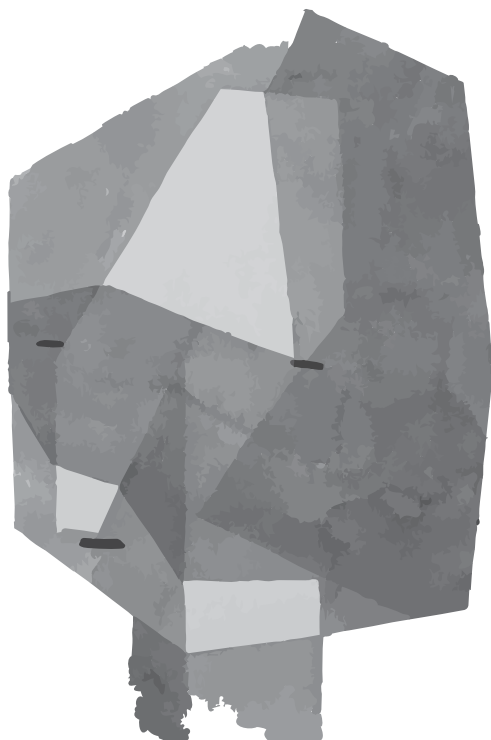
Julie S. - malé zátiší

Ponoř se do světa příběhů a zjisti, jak je, můžeš změnit podle své představivosti.

JUDO 1,5h

Vašek, Kryštof - plenér

Staňte se na chvíli mistrem tohoto japonského bojového umění a naučte se pracovat se svojí obratností a silou.

Programismus

Neděle 9. 8.

ráno

8:00 otvíračka

8:30 snídanismus

dopoledne

9:00 DUP 1

11:00 svačismus

11:30 DUP 2 - 1,5h část

13:00 obědismus

odpoledne

15:00 | 17:00 MILOŠ DOLEŽAL

Zbývající čas Petr Váša - výběr textů

večer

18:30 večeřismus

20:00 večerní diskurs

22:00 zavíračka